

Келих

Яків Щоголів

Сницеру[1] дата урочна робота:
Взяв він уламок од чистого злота
І для бенкетів, запевне веселих,
Викував сутий і хупавий[2] келих.

Глибоко карбами грані обводив,
Паростки й листя по стінках виводив,
Грони родзинок розкидав усюди,—
Каже: "Іди тепер, келих мій, в люди!

Дно твоє, келих, глибоке і чисте,
Блище і сяє, як кубло огнисте!
Грони родзинок заледве не дишуть,
Паростки листям прозірним колишуть"

Гонор великий, велика й шаноба
Бучній утворі запевне подоба:
Сяючи, йшов по бенкетах веселих
З чистого золота кований келих.

Повзкрай вино з його іскрами било,
Блищами мріло, струмочком кипіло;
Дружно пили з нього люди за сильних,
Славу войовників, серцю прихильних,

Ступінь послуги, за владу і пліки[3],
За ізборони блискучі й великі...
Сяючи, йшов по бенкетах веселих
З чистого золота кований келих.

Поки повзгодом мені не дістався,
Бережно я за вrostки його взявся;
Лив, як і другі, вино в нього сміло,
Але утомлене серце щеміло!

Серцю згадалися давнішні ночі,
Лади[4] довішньої ввічливі очі,

Віра без грані, любов без докору...
Стиснув я келих руками в ту пору!

Сплющились грона блискучих родзинок,
Паростки й листя прилипли до стінок,
Повзкрай прозірне вино полилося...
Що ж тобі, серце, в давнині здалося?

1882

[1] Ювелір.

[2] Чудовий.

[3] Військові перемоги.

[4] Жінки.